Dosar nr. 3-929/2025

H O T Ă R Î R E
Î N N U M E L E L E G I I
Dispozitivul hotărârii pronunțat public la 25 martie 2026 în mun. Chișinău
Hotărârea integrală întocmită la 11 iunie 2026

Judecătoria Chișinău (sediul Rîșcani)
Instanţa compusă din:
Preşedintele ședinței, judecătorul Gheorghe MÎȚU
Grefier Olga SUȘCHEVICI

Cu participarea:
Reclamantului - *****
În lipsa:
Reprezentantului pîrîtului Inspectoratul Național de Securitate Publică, legal citat

Examinînd în ședința de judecată publică cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată depusă de ***** către Inspectoratul Național de Securitate Publică privind anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil,

A C O N S T A T A T:

Argumentele și solicitările reclamantului.

La 4 aprilie 2025, ***** s-a adresat în instanța de contencios administrativ cu acțiune împotriva Inspectoratului Național de Securitate Publică solicitând:

1. Declararea ilegală a acțiunilor Inspectoratului Național de Securitate Publică privind reținered transportarea și păstrarea vehiculului marca Hyundai Santa Fe, *****, anul fabricației *****, efectuate la data de 09.12.2024:

2. Anularea procesului-verbal din 09.12.2024 privind reținerea (transportarea) vehiculului Hyundai Santa Fe, ***** (în cazul în care acesta a fost întocmit, deoarece nu i-a fost înmânat și nici expediat prin poștă);

3. Obligarea pârâtului să-i compenseze cheltuielile suportate pentru transportarea și păstrarea vehiculului în sumă de 840 lei RM, conform chitanței ”Magda Tur” SRL din 10.12.2024 (ora 00:44) nr. 00360080. (f.d. 11-25).

În susținerea cererii de chemare în judecată, reclamantul a precizat că, la 9 decembrie 2024, și-a parcat automobilul de model Hyundai Santa Fe pe strada Mihail Kogălniceanu din municipiul Chișinău, în apropierea Universității de Stat din Moldova. La revenirea la locul unde l-a lăsat, a constatat lipsa acestuia, aflând ulterior că vehiculul fusese ridicat și transportat la o parcare specială din satul Trușeni. Pentru recuperarea automobilului, reclamantul a suportat cheltuieli în sumă de 840 lei.

Astfel, reclamantul consideră că acțiunile Inspectoratului Național de Securitate Publică privind reținerea, transportarea și depozitarea vehiculului au fost ilegale. Acesta susține că automobilul nu era staționat într-un loc interzis, nu obstrucționa circulația rutieră și nu reprezenta

un pericol iminent pentru interesul public, astfel încât nu erau întrunite condițiile prevăzute de art. 439 din Codul contravențional și de Hotărârea Guvernului nr. 557/2018 pentru aplicarea măsurii de ridicare și transportare a vehiculului.

De asemenea, reclamantul a invocat încălcarea procedurii legale de evacuare, subliniind că nu i-a fost înmânat și nici expediat procesul-verbal privind ridicarea și transportarea mijlocului de transport, nu a fost informat despre măsura dispusă și despre locul depozitării vehiculului, iar autoritatea nu a respectat obligațiile procedurale prevăzute de legislația în vigoare. În opinia sa, aceste omisiuni constituie încălcări esențiale ale normelor care reglementează aplicarea măsurii de constrângere procesuală.

Totodată, reclamantul a menționat că a contestat pe cale administrativă acțiunile autorităților competente, însă prin răspunsurile comunicate de Inspectoratul Național de Securitate Publică și Inspectoratul General al Poliției s-a constatat lipsa unor abateri în activitatea colaboratorilor de poliție. În dezacord cu concluziile autorităților, reclamantul a apreciat că măsura aplicată a fost dispusă cu încălcarea principiului legalității consacrat de Codul administrativ.

În aceste circumstanțe, reclamantul a solicitat constatarea caracterului ilegal al acțiunilor de reținere, transportare și depozitare a vehiculului, anularea procesului-verbal aferent, în cazul existenței acestuia, precum și repararea prejudiciului material reprezentat de cheltuielile suportate pentru recuperarea automobilului.

În drept, reclamantul a făcut trimitere la prevederile articolele 189, 211, 219 din Codul administrativ, articolul 439 din Codul contravențional, Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 557 din 18 iunie 2018 „Pentru aprobarea Regulamentului privind modul de ridicare, transportare, depozitare și restituire a mijloacelor de transport în cadrul procesului contravențional”, precum și Regulamentul Circulației Rutiere.

Obiecțiile autorității publice pîrîte.

La data de 12 decembrie 2025, Inspectoratul Național de Securitate Publică (în continuare INSP) a depus referință prin care a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată (f.d. 48-53).

În motivarea referinței, autoritatea pârâtă a menționat că la 9 decembrie 2024, automobilul reclamantului, de model Hyundai Santa Fe, a fost ridicat și transportat la parcarea specială după constatarea unei încălcări a regulilor de staționare. În urma examinării plângerilor formulate de reclamant, autoritatea a constatat legalitatea acțiunilor agentului constatator și lipsa unor abateri de la prevederile legale.

Potrivit pârâtului, măsurile întreprinse de agentul constatator au fost realizate în exercitarea atribuțiilor conferite de Codul contravențional și de Hotărârea Guvernului nr. 557/2018, care permit ridicarea și transportarea vehiculelor lăsate în locuri interzise pentru parcare. În acest sens, s-a invocat faptul că reclamantul a fost sancționat contravențional în temeiul art. 240 alin. (1) din Codul contravențional, fiind recunoscut vinovat de comiterea contravenției constatate.

Referitor la solicitarea de reparare a prejudiciului material în sumă de 840 lei, pârâtul a susținut că aceasta este lipsită de temei juridic, întrucât cheltuielile aferente ridicării, transportării și depozitării vehiculului sunt suportate de proprietarul sau posesorul mijlocului de transport față de care a fost aplicată măsura respectivă. Totodată, autoritatea a menționat că repararea prejudiciului poate fi dispusă doar în situațiile expres prevăzute de lege, respectiv după constatarea printr-o hotărâre judecătorească definitivă a caracterului ilicit al acțiunilor autorității competente sau după anularea procesului-verbal contravențional.

Pârâtul a mai invocat că reclamantul nu a contestat în condițiile art. 448 din Codul contravențional actele emise în cadrul procesului contravențional și nu a demonstrat existența tuturor condițiilor necesare pentru angajarea răspunderii autorității publice și repararea prejudiciului pretins cauzat. În opinia sa, acțiunile agentului constatator au fost legale, proporționale și întreprinse în scopul executării obligațiilor de serviciu, neexistând temeiuri pentru constatarea caracterului lor ilicit.

În consecință, pârâtul a solicitat respingerea acțiunii, apreciind că pretențiile formulate nu sunt susținute de probe și nu au suport juridic, iar reclamantul nu a demonstrat existența unei încălcări a drepturilor sale care să justifice admiterea acțiunii.

Poziția participanților la proces expusă în ședința de judecată.

În ședința de judecată reclamantul - ***** a susținut integral cererea de chemare în judecată, solicitând admiterea acesteia în baza argumentelor de fapt și de drept expuse în acțiune.

În ședința de judecată reprezentantul pârâtului Inspectoratului Național de Securitate Publică, nu s-a prezentat, deși a fost legal citat cu privire la locul, data și ora examinării cauzei (f.d. 35-36, 44-46). Acesta nu a informat instanța despre motivele absenței, nu a depus o cerere de amânare a ședinței și nici o cerere de examinare a cauzei în lipsa sa, în condițiile art. 206 Cod de procedură civilă. În aceste circumstanțe, având în vedere prevederile art. 218 lit. d) Cod administrativ, instanța a dispus examinarea cauzei în absența reprezentantului autorității publice pîrîte.

Verificarea întrunirii condițiilor de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ.

În privinţa admisibilității acţiunii în contencios administrativ, instanța de judecată relevă următoarele.

Conform art. 22 alin. (1) Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Potrivit art. 207 alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Conform art. 207, alin. (2) Cod administrativ, acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când:

a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare;

c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209;

e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17;

f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208;

g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens;

h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

Lista temeiurilor de inadmisibilitate a acțiunii în contenciosul administrativ prevăzută de art. 207, alin. (2) din Codul administrativ nu este una exhaustivă, ci enunțiativă, fapt care poate fi dedus din interpretarea literală a cuvintelor ”în special cînd” din cuprinsul acestui text de lege.

Prin urmare, prin raportare la prevederile art. 207, alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sînt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ sau a unor capete de cerere din cuprinsul acțiunii în contencios administrativ, nefiind legată exclusiv de temeiurile de inadmisinbilitate menționate la art. 207, alin. (2) din Codul administrativ.

Dispozițiile legale citate mai sus enunță temeiurile de bază de admisibilitate a acțiunii în contencios administrative, după cum urmează:

a) prezența unui act administrativ individual defavorabil (dispoziție, decizie sau altă măsură oficială) întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, comunicat destinatarului;

b) competența jurisdicțională materială și teritorială a instanței de judecată pentru examinarea acțiunii în contenciosul administrativ;

c) respectarea cerințelor de formă și conținut a acțiunii în contencios administrativ;

d) respectarea procedurii prealabile;

e) respectarea termenului de înaintare a acțiunii;

f) prezența unui drept vătămat căruia i s-a adus atingere prin activitate administrativă.

Din materialele dosarului rezultă că, prin Încheierea Judecătoriei Chișinău din 24 decembrie 2025, instanța s-a pronunțat asupra admisibilității acțiunii, respingând excepția de inadmisibilitate invocată de autoritatea pârâtă (f.d. 71–73).

Astfel, instanța a reținut că în privința acțiunii de contencios administrativ înaintate nu sunt incidente temeiurile de inadmisibilitate prevăzute de art. 207 alin. (2) din Codul administrativ.

În consecință, având în vedere că asupra admisibilității acțiunii s-a statuat deja prin act judiciar, iar condițiile legale de exercitare a acțiunii au fost constatate ca fiind întrunite, instanța apreciază că o nouă analiză a acestui aspect nu se mai impune în cadrul examinării fondului cauzei.

Temeinicia acţiunii.

Examinând acțiunea depusă, audiind explicațiile participanților la proces și analizând probele administrate, în contextul corelării acestora și în raport cu prevederile legale aplicabile, instanța de judecată, ajunge la concluzia că acțiunea formulată este neîntemeiată și urmează a fi respinsă, din următoarele motive.

În conformitate cu prevederile art. 20, alin. (1) din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Conform art. 189, alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

În conformitate cu prevederile art. 219, alin. (1) Cod administrativ, instanţa de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile,

nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți.

Din prevederile art. 224, alin. (1) Cod administrativ rezultă că examinînd acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărîri:

a) în baza unei acțiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum și o eventuală decizie de soluționare a cererii prealabile, dacă acestea sînt ilegale și prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale;

b) în baza unei acțiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă și obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenției reclamantului de emitere a actului este întemeiată;

c) în baza unei acțiuni în realizare, obligă la acțiune, tolerare sau inacțiune, dacă o astfel de pretenție a reclamantului este întemeiată;

d) în baza unei acțiuni în constatare, constată existența sau inexistența unui raport juridic ori nulitatea unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ, dacă raportul juridic există sau, respectiv, nu există ori actul administrativ individual sau contractul administrativ este nul;

e) în baza unei acțiuni de control normativ, anulează în tot sau în parte actul administrativ normativ, dacă acesta este ilegal, sau constată nulitatea acestuia, dacă acesta este nul;

f) respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sînt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit. a)–e).

În cadrul examinării cauzei s-a constatat că, la data de 9 decembrie 2024, ***** și-a parcat automobilul de model Hyundai Santa Fe, cu numărul de înmatriculare *****, pe partea dreaptă a străzii Mihail Kogălniceanu din municipiul Chișinău. La revenirea la locul de parcare, acesta a observat lipsa vehiculului, motiv pentru care a apelat serviciul de urgență „902”, fiind ulterior direcționat către Inspectoratul Național de Securitate Publică, unde i s-a comunicat că automobilul a fost ridicat și transportat la o parcare specială.

În legătură cu aceste circumstanțe, a fost întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție seria MAI06 nr. 2960505255392619 din 9 decembrie 2024, prin care s-a constatat nerespectarea indicatoarelor de semnalizare rutieră și de acordare a priorității la trecere de către *****. Acestuia i-a fost imputată săvârșirea contravenției prevăzute de art. 240 alin. (1) din Codul contravențional, fiindu-i aplicată sancțiunea amenzii în cuantum de 10 unități convenționale, echivalentul a 500 lei, precum și sancțiunea complementară constând în 2 puncte de penalizare (f.d. 16 din dosarul administrativ).

Se reține că procesul-verbal contravențional și decizia de sancționare au fost întocmite în prezența contravenientului, iar semnătura acestuia la pct. 18 confirmă luarea la cunoștință a actului și consemnarea poziției sale procesuale la momentul întocmirii acestuia.

La 22 decembrie 2024, ***** a înaintat o contestație către Ministerul Afacerilor Interne, solicitând verificarea legalității acțiunilor agentului constatator privind ridicarea vehiculului său (f.d. 3–4 din dosarul administrativ). Prin scrisoarea nr. 34/17C-1182/24 din 21 ianuarie 2025, Inspectoratul Național de Securitate Publică a comunicat că, în urma examinării materialelor acumulate, nu au fost constatate încălcări în activitatea agenților constatatori (f.d. 5 din dosarul administrativ).

Ulterior, la 17 februarie 2025, a fost înregistrată cererea prealabilă a reclamantului sub nr. C-200/25 (f.d. 13–14 din dosarul administrativ). Prin răspunsul nr. 34/17-C-200/25 din 24 februarie 2025, Inspectoratul Național de Securitate Publică a respins cererea prealabilă și a

transmis materialele către Inspectoratul General al Poliției pentru emiterea unei decizii definitive (f.d. 14 din dosarul administrativ).

Prin scrisoarea nr. 34/2-949 din 6 martie 2025, Inspectoratul General al Poliției a comunicat că, în urma examinării cererii prealabile și a materialelor dosarului administrativ, nu au fost constatate abateri de la cadrul legal aplicabil, actele contestate fiind apreciate ca legale, emise cu respectarea competenței și a procedurii prevăzute de lege (f.d. 15 din dosarul administrativ). Totodată, în partea dispozitivă a răspunsului s-a indicat că, în cazul revendicării unui drept pretins încălcat, actul emis de Inspectoratul Național de Securitate Publică poate fi contestat în ordinea contenciosului administrativ la Judecătoria Chișinău (sediul Rîșcani), în termen de 30 de zile de la data comunicării răspunsului.

Nefiind de acord cu soluția adoptată, ***** s-a adresat instanței de judecată la data de 04.04.2025, solicitând anularea actelor administrative contestate (f.d. 8-25).

Instanța de judecată relevă că la baza statului de drept, consacrat de art. 1 alin. (3) din Constituţie, stă *principiul legalităţii* **și** *supremației dreptului*.

Legalitatea, ca principiu de bază al statului de drept, presupune conformitatea normelor juridice cuprinse în diverse acte normative cu normele juridice superioare ca forță juridică, iar toate acestea, cu normele constituționale (art. 7 din Constituție), precum și cu tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte (art. 4, alin. (2) și art. 8 din Constituție).

În domeniul dreptului administrativ, legalitatea, ca principiu de bază al statului de drept, presupune conformitatea actului administrativ cu normele superioare, care stabilesc condiţii privind adoptarea sau emiterea lor cuprinse în actele legislative. Importanţa principiului legalităţii presupune ca legea să fie respectată, această exigenţă existând nu doar pentru indivizi, dar în mod egal şi pentru autorităţile publice şi private.

În măsura în care legalitatea vizează actele administrative emise de către autoritățile publice, exigenţa este ca acestea să acţioneze în strictă conformitate cu actele legislative, în limita competenței și atribuţiilor care le-au fost conferite și cu respectarea procedurii reglementate de lege.

Art. 21 din Codul administrativ, intitulat ”Legalitatea” consacră principiul legalității ca fiind un principiu comun atît procedurii administrative, cît și procedurii contenciosului administrativ, statuînd că:

(1) Autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative.

(2) Exercitarea atribuțiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate.

(3) Autoritățile publice și instanțele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor și a libertăților persoanelor decît în cazurile și în condițiile expres stabilite de lege.

Instanța de judecată relevă că principiul legalității poate fi analizat în două sensuri:

- *formal*, și
- *material*.

Legalitatea activității administrative se referă deopotrivă atît la *aspectul formal* (acționarea autorităților publice în limitele competenței și atribuţiilor care le-au fost conferite și cu respectarea procedurii administrative reglementate de lege), cît și *aspectul material* (acționarea autorităților publice în strictă conformitate cu actele legislative de nivel superior).

Prin urmare, instanța de judecată va analiza în partea motivantă a prezentei hotărîri dacă autoritatea publică pîrîtă a respectat atît aspectul formal, cît și material al principiului legalității în activitatea administrativă pe care a desfășurat-o în raport cu reclamantul.

I. Referitor la respectarea de către autoritatea publică pîrîtă a aspectului *formal* a principiului legalității, instanța de judecată relevă că legalitatea formală sau procedurală asigură desfășurarea unei proceduri administrative echitabile pentru cetățeni, iar Codul administrativ reglementează anumite garanții procedurale care au menirea de a garanta dreptul la o bună administrare prin desfășurarea unei proceduri administrative echitabile de către autoritățile publice.

Implicit, desfășurarea unei proceduri administrative de către autoritățile publice cu desconsiderarea garanțiilor procedurale reglementate de Codul administrativ în Cartea a doua, are ca efect nu doar încălcarea drepturilor procedurale ale participanților la procedura administrativă, ci afactează însăși substanța dreptului subiecților de drept la o procedură administrativă echitabilă, aceasta devenind una inechitabilă.

Din prevederile art. 11, alin. (1) și (2) Cod administrativ rezultă că actele administrative individuale pot fi:

a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat;

b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel.

(2) Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terții, ale căror drepturi sînt afectate de actul administrativ individual, nu sînt destinatarii acestuia.

Din prevederile art. 44, alin. (1) Cod administrativ rezultă că sînt participanți la procedura administrativă: autoritatea publică, orice persoană fizică și juridică care a solicitat inițierea procedurii sau în privința căreia procedura a fost inițiată, precum și orice altă persoană atrasă de autoritatea publică în procedura administrativă.

Totodată, art. 44, alin. (3) Cod administrativ stabilește în mod imperativ faptul că autoritatea publică este obligată să atragă în procedura administrativă, din oficiu sau la cerere, persoanele ale căror drepturi pot fi afectate prin procedura administrativă. Dacă are cunoștință despre astfel de persoane, autoritatea publică le informează despre inițierea sau desfășurarea procedurii administrative.

Din prevederile art. 70, alin. (1) și (2) Cod administrativ rezultă:

(1) Dacă inițiază o procedură administrativă din oficiu, autoritatea publică informează în scris participanții despre aceasta în decursul unui termen rezonabil.

(2) Dacă inițiază o procedură administrativă la cerere și la procedură participă și alte persoane, autoritatea publică îi informează în scris, în decursul unui termen rezonabil, despre procedura inițiată.

Din prevederile art. 94, alin. (1) și (2) Cod administrativ, rezultă:

(1) Înainte de emiterea unui act administrativ individual defavorabil pentru un participant sau înainte de respingerea unui act administrativ individual favorabil, participantul are dreptul să fie audiat în legătură cu faptele și circumstanțele relevante pentru actul ce urmează a fi emis.

(2) Audierea poate fi făcută verbal sau în scris.

Având în vedere necesitatea verificării întrunirii condițiilor de admisibilitate, instanța urmează să stabilească, cu prioritate, tipul acțiunii cu care a fost sesizată.

În speță, instanța reține că obiectul litigiului îl constituie dezacordul reclamantului față de măsura dispusă de autoritatea pârâtă privind ridicarea, transportarea și depozitarea vehiculului său, precum și față de efectele juridice negative produse asupra patrimoniului acestuia, în special asupra dreptului de proprietate asupra automobilului de marca Hyundai Santa Fe.

În cadrul dezbaterilor judiciare, reclamantul, deși a invocat lipsa fizică a actului administrativ contestat, a insistat categoric asupra menținerii pretenției privind anularea procesului-verbal de ridicare reflectată în procesul-verbal.

În conformitate cu prevderile art. 219 alin. (3) Cod administrativ, Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces. Această normă urmează a fi aplicată în strânsă corelare cu limitele controlului judecătoresc instituite de art. 225 alin. (2) din Codul administrativ, care obligă instanța să verifice dacă autoritatea publică și-a exercitat dreptul discreționar cu respectarea strictă a limitelor legale și a scopului legii.

Din analiza materialelor dosarului și a dosarului administrativ, instanța constată că nu se regăsește un înscris formalizat sub forma unui proces-verbal distinct de ridicare și transportare a vehiculului (act juridic individual identificabil), în sensul cerințelor prevăzute de art. 439 din Codul contravențional. Cu toate acestea, din probele administrate rezultă că măsura contestată s-a materializat printr-o intervenție efectivă a autorității publice, concretizată în ridicarea, transportarea și depozitarea mijlocului de transport, respectiv automobilul de marca Hyundai Santa Fe, cu numărul de înmatriculare *****, aparținând și aflat în folosința reclamantului *****.

Astfel, potrivit articolului 15 din Codul administrativ, operațiunile administrative reprezintă manifestări de voință sau activitățile autorităților publice care nu produc ca atare efecte juridice și din acest motiv pot fi contestate doar concomitent cu actul administrativ individual.

Spre deosebire de operațiunile administrative, legislatorul a prevăzut că actul administrativ individual reprezintă orice dispoziţie, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public (a se vedea articolul 10 din Codul administrativ).

Conform art. 119 alin. (2) Cod administrativ, un act administrativ individual poate fi emis în scris, verbal sau prin comportament concludent, autoritatea publică având dreptul să aleagă forma actului, cu condiția respectării uneia dintre cele trei modalități legale. Astfel, delimitarea dintre actul administrativ și operațiunea administrativă se realizează în funcție de capacitatea de a produce efecte juridice proprii.

În speță, ridicarea și depozitarea vehiculului nu constituie o simplă activitate internă sau preparatorie, ci reprezintă o intervenție a autorității publice exercitată în baza prerogativelor sale de putere publică, cu efect direct asupra situației juridice și patrimoniale a reclamantului, afectând posesia bunului și generând obligații financiare aferente.

În aceste condiții, se constată că, deși nu este prezent un act juridic individual formalizat, intervenția contestată constituie o măsură administrativă individuală cu caracter executoriu, concretizată prin acțiuni efective și concludente ale autorității publice, supusă controlului de legalitate în contenciosul administrativ. Lipsa unui înscris formal nu exclude existența acestei intervenții și nu face ca acțiunea reclamantului să fie lipsită de obiect.

Astfel, raportând circumstanțele de fapt ale cauzei și natura pretențiilor formulate, se constată că acțiunea înaintată de reclamant are caracterul unei acțiuni în contestare, în sensul art. 206 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ.

Aceasta deoarece obiectul principal al cererii îl constituie controlul judecătoresc al legalității măsurii de ridicare și depozitare a vehiculului, cumulată cu pretenția accesorie privind repararea prejudiciului material pretins.

În consecință, inexistența unui proces-verbal de ridicare în forma prevăzută de art. 439 din Codul contravențional nu împiedică exercitarea controlului judiciar, ci reprezintă un element ce urmează a fi analizat în cadrul verificării legalității intervenției administrative contestate, inclusiv sub aspectul respectării condițiilor de formă și procedură.

Reieșind din circumstanțele speței și cadrul normativ incident, se reține că procedura administrativă a fost inițiată în legătură cu verificarea legalității acțiunilor agentului constatator privind ridicarea și transportarea vehiculului deținut de reclamant, procedură care a vizat în mod direct și exclusiv situația juridică a acestuia, în calitate de destinatar al măsurilor contestate.

Din perspectiva art. 44 din Codul administrativ, se constată că reclamantul a avut calitatea de participant la procedura administrativă, aceasta fiind inițiată la cererea sa. Totodată, din materialele dosarului nu rezultă existența unor terți ale căror drepturi sau interese legitime ar fi fost afectate prin desfășurarea procedurii, motiv pentru care nu subzistă obligația autorității publice de atragere a altor persoane în procesul administrativ.

În ceea ce privește obligațiile de informare prevăzute de art. 70 din Codul administrativ, instanța reține că reclamantul a fost informat în formă scrisă cu privire la desfășurarea procedurii și la modul de soluționare a cererilor formulate, aspect confirmat prin înscrisurile anexate la dosarul administrativ, nefiind constatate omisiuni de natură să afecteze dreptul la informare.

Sub aspectul garanțiilor procedurale prevăzute de art. 94 din Codul administrativ, instanța constată că, deși nu a fost realizată o audiere propriu-zisă a reclamantului, acesta și-a exercitat dreptul de a-și prezenta poziția prin cererile și explicațiile scrise depuse la autoritatea publică, astfel încât dreptul la apărare și principiul contradictorialității au fost asigurate în substanță.

În acest context, instanța conchide că autoritatea publică pârâtă a respectat, sub aspect procedural, exigențele principiului legalității în cadrul procedurii administrative desfășurate.

II. Referitor la respectarea de către autoritatea publică pîrîtă a aspectului *material* al principiului legalității, instanța de judecată relevă că pentru a stabili dacă măsurile contestate de către reclamant sunt legale și întemeiate, instanța de judecată le va raporta la prevederile relevante ale legislației.

Conform art. 220, alin. (1) Cod administrativ, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87-93, iar potrivit art.221 alin.(1) al aceluiași act normativ, autoritățile publice sunt obligate să prezinte instanței de judecată, concomitent cu referința, dosarele administrative. La solicitarea instanței de judecată, autoritățile publice sunt obligate să prezinte suplimentar și alte documente pe care le dețin, inclusiv cele electronice, și să acorde informații.

Art. 93 Cod administrativ stabileşte sarcina probaţiunii, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenţia. Prin derogare de la prevederile alin. (1), *fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale*. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Instanța reține că, prin procesul-verbal privind contravenția seria/nr. MAI06 2960505255392619 din 9 decembrie 2024, a fost constatată săvârșirea contravenției prevăzute de art. 240 alin. (1) din Codul contravențional de către *****, constând în nerespectarea

indicatoarelor de semnalizare rutieră și a regulilor de acordare a priorității la trecere, comisă cu automobilul de marca Hyundai Santa Fe, an 2005, n/î YZU 207, prin ignorarea indicatorului rutier 3.31 „oprire interzisă”.

Prin decizia emisă la aceeași dată, reclamantul a fost sancționat cu amendă în valoare de 10 unități convenționale, echivalentul a 500 lei, iar ca măsură complementară i-au fost aplicate 2 puncte de penalizare.

Din analiza materialelor dosarului și a declarațiilor reclamantului rezultă că acesta nu a contestat nici procesul-verbal, nici decizia de sancționare. Reclamantul a relatat că, după apelul la numărul „902”, a fost direcționat către Inspectoratul de Poliție de pe str. Doina nr. 102, ulterior către sediul de pe str. Ion Creangă nr. 1, iar mai târziu un angajat al poliției l-a îndrumat către o parcare situată în satul Trușeni, unde se afla automobilul său.

Conform art. 240 alin. (1) din Codul contravențional, fapta imputată reclamantului constă în nerespectarea de către conducătorul vehiculului a indicatoarelor rutiere de prioritate, a indicatoarelor de interzicere și de sens obligatoriu, a marcajului de pe partea carosabilă a drumului privind acordarea dreptului prioritar de circulație și a celui destinat vehiculelor de rută.

Potrivit pct. 16–18 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea Inspectoratului General al Poliției, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 547 din 12 noiembrie 2019, în vederea realizării atribuțiilor specifice Poliției, la propunerea șefului Inspectoratului General al Poliției, prin ordinul ministrului afacerilor interne pot fi instituite subdiviziuni specializate, inclusiv subdiviziuni învestite cu atribuții de organ de urmărire penală.

Totodată, subdiviziunile specializate constituie entități ale Poliției cu competență teritorială generală, care activează în subordinea Inspectoratului General al Poliției, având sau nu personalitate juridică. Structura organizatorică și regulamentele de activitate ale acestor subdiviziuni se aprobă de către ministrul afacerilor interne.

Potrivit Regulamentului privind modul de ridicare, transportare, depozitare și restituire a mijloacelor de transport în cadrul procesului contravențional, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 557 din 18 iunie 2018, măsura ridicării mijloacelor de transport are ca finalitate asigurarea securității publice și a respectării regulilor de circulație rutieră, precum și protejarea drepturilor și libertăților persoanelor și a interesului public.

În sensul pct. 3 din Regulamentul privind modul de ridicare, transportare, depozitare și restituire a mijloacelor de transport în cadrul procesului contravențional, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 557 din 18 iunie 2018, prin *ridicarea și transportarea* mijlocului de transport se înțelege evacuarea forțată a acestuia de la locul unde se află, cu ajutorul unor mijloace speciale, urmată de depozitarea sa într-o parcare specială sau pe teritoriul unei subdiviziuni specializate ori teritoriale a Poliției.

Totodată, *parcarea specială* reprezintă o parcare păzită, destinată păstrării vehiculelor ridicate, de unde acestea pot fi restituite proprietarului, posesorului sau reprezentantului acestuia numai cu permisiunea subdiviziunii de poliție competente. Restituirea mijlocului de transport constă în predarea vehiculului ridicat către proprietar, posesor sau reprezentantul legal al acestora, după înlăturarea temeiurilor care au determinat aplicarea măsurii.

Regulamentul definește, de asemenea, operațiunile tehnice aferente procedurii, respectiv îmbarcarea – urcarea vehiculului pe platforma autovehiculului special, și debarcarea – coborârea acestuia și amplasarea sa în parcarea specială ori pe teritoriul subdiviziunii de poliție. Prin depozitare se înțelege predarea vehiculului spre păstrare entității responsabile, care are obligația de a-l conserva și de a-l restitui la cerere, după dispariția cauzelor care au justificat ridicarea sa.

De asemenea, *registratorul* este persoana desemnată responsabilă prin ordinul/dispoziția administratorului agentului economic contractat de către Inspectoratul General al Poliției, a conducătorului subdiviziunii specializate ori teritoriale a Poliției de a ține evidența mijloacelor de transport ridicate, transportate, depozitate și restituite în cadrul procesului contravențional, conform Registrului stabilit în anexa nr.3.

Potrivit pct. 5 al Regulamentului nominalizat, mijlocul de transport poate fi adus la parcarea specială sau la cea mai apropiată subdiviziune specializată ori teritorială a Poliției în cazul în care:

1) conducătorul a fost înlăturat de la conducere, mijlocul de transport este ridicat și nu poate fi predat proprietarului, posesorului sau reprezentantului lor;

2) staționarea acestuia poate genera un pericol iminent pentru interesul public;

3) *acesta a fost lăsat într-un loc interzis pentru parcare*;

4) este necesară identificarea proprietarului (posesorului) mijlocului de transport utilizat sau destinat pentru săvârșirea contravenției.

Pct. 9 din Regulamentul precitat, stabilește că ridicarea, transportarea, depozitarea, precum și restituirea ulterioară a mijloacelor de transport în cadrul procesului contravențional se realizează de către agenții economici contractați de către Inspectoratul General al Poliției în condițiile prezentului Regulament sau, după caz, de către subdiviziunile specializate ori teritoriale ale Poliției în baza actelor de sesizare sau actelor de constatare prezentate de către agentul constatator în orice formă de comunicare adecvată, rapidă și eficientă din punctul de vedere al costurilor.

În corespundere cu pct. 11 din Regulamentul privind modul de ridicare, transportare, depozitare și restituire a mijloacelor de transport în cadrul procesului contravențional, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 557 din 18 iunie 2018, faptul ridicării și transportării unui mijloc de transport la parcarea specială urmează a fi consemnat într-un proces-verbal, care trebuie să cuprindă informații privind agentul constatator care a dispus măsura, temeiurile de fapt și de drept ale ridicării, datele de identificare ale vehiculului, ale agentului economic care a efectuat transportarea, ale parcării speciale unde acesta este depozitat, precum și alte elemente relevante referitoare la starea vehiculului, participanții la procedură, locul, data și ora întocmirii actului.

Potrivit pct. 12 din același Regulament, procesul-verbal cu privire la ridicarea mijlocului de transport se încheie în 4 exemplare: un exemplar rămâne la agentul constatator, al doilea exemplar se înmânează reprezentantului agentului economic, al treilea exemplar se prezintă persoanei care a luat în primire mijlocul de transport la parcarea specială/subdiviziunea specializată ori teritorială a Poliției, iar cel de-al patrulea exemplar se oferă conducătorului, proprietarului sau posesorului mijlocului de transport sau, după caz, reprezentantului lor ori se expediază recomandat la domiciliul unuia dintre aceștia.

Conform pct. 13 din Regulament, mijlocul de transport supus ridicării se sigilează de către agentul constatator în prezența a cel puțin unui martor-asistent, care, de asemenea, semnează procesul-verbal cu privire la ridicarea mijlocului de transport.

De asemenea, pct. 15 stabilește obligația agentului constatator de a informa conducătorul, proprietarul sau posesorul vehiculului, prin toate mijloacele disponibile, despre ridicarea, transportarea, locul de depozitare și procedura de restituire a mijlocului de transport.

Totodată, potrivit pct. 16 din Regulament, în situația în care proprietarul sau posesorul vehiculului nu a fost identificat la momentul aplicării măsurii, agentul constatator este obligat să depună, imediat, dar nu mai târziu de trei ore de la ridicarea vehiculului, o înștiințare la subdiviziunea de poliție competentă privind inițierea procesului contravențional și aplicarea

măsurii de ridicare, anexând procesul-verbal de ridicare și celelalte materiale acumulate în cadrul procedurii contravenționale.

În continuare, instanța reține că procedura de ridicare, transportare și depozitare a vehiculelor este reglementată expres de art. 439 din Codul contravențional, normă care stabilește atât temeiurile aplicării acestei măsuri, cât și garanțiile procedurale aferente.

Potrivit art. 439 alin. (2) lit. b) din Codul contravențional, vehiculul poate fi adus la stația de parcare specială în cazul în care acesta a fost lăsat într-un loc interzis pentru parcare. Totodată, conform alin. (3) al aceluiași articol, faptul aducerii vehiculului la stația de parcare specială sau pe teritoriul subdiviziunii de poliție se consemnează în mod obligatoriu într-un proces-verbal, în care se indică, între altele, temeiurile de fapt și de drept ale măsurii, datele de identificare ale vehiculului, persoanele implicate în executarea măsurii, precum și data și ora întocmirii actului.

De asemenea, potrivit art. 439 alin. (4) din Codul contravențional, procesul-verbal se întocmește în patru exemplare, unul dintre acestea urmând a fi înmânat proprietarului sau posesorului vehiculului ori expediat recomandat la domiciliul acestuia. Norma instituie astfel o garanție procedurală menită să asigure informarea persoanei vizate cu privire la măsura dispusă și posibilitatea exercitării dreptului la contestare.

În același sens, art. 439 alin. (5) prevede că vehiculul este restituit proprietarului, posesorului sau reprezentantului acestuia imediat după înlăturarea temeiurilor care au determinat aducerea la parcare, iar cheltuielile de transportare și depozitare sunt suportate de contravenient. Totodată, alin. (8) al aceluiași articol stabilește că aceste cheltuieli nu pot fi puse în sarcina proprietarului sau posesorului vehiculului în cazul în care lipsesc elementele constitutive ale contravenției, situație în care ele sunt suportate de stat.

Prin urmare, din conținutul normelor citate rezultă că legiuitorul a condiționat legalitatea măsurii de ridicare și transportare a vehiculului nu doar de existența unuia dintre temeiurile prevăzute la alin. (1) și (2) ale art. 439 din Codul contravențional, ci și de respectarea exigențelor procedurale privind documentarea măsurii prin întocmirea procesului-verbal corespunzător și comunicarea acestuia persoanei vizate.

În speță, deși din materialele dosarului rezultă că vehiculul reclamantului a fost efectiv ridicat, transportat și depozitat într-o parcare specială, în dosarul administrativ nu se regăsește procesul-verbal prevăzut de art. 439 alin. (3) și (4) din Codul contravențional, iar autoritatea pârâtă nu a prezentat probe care să confirme întocmirea și comunicarea unui asemenea act.

Totodată, în cadrul examinării cauzei, instanța a stabilit că reclamantul, constatând în aceeași zi lipsa automobilului din locul unde îl parcase, a apelat numărul de telefon „902”, fiind ulterior direcționat către subdiviziunile competente ale Poliției. Potrivit explicațiilor oferite de reclamant, acesta a fost îndrumat succesiv către Inspectoratul de Poliție de pe str. Doina, 102, apoi către sediul de pe str. Ion Creangă, 1, iar ulterior a fost informat despre locul aflării vehiculului său, fiind direcționat către parcarea specială din satul Trușeni, unde automobilul era depozitat.

De asemenea, reclamantul a confirmat în ședința de judecată că funcționarii Inspectoratului Național de Securitate Publică i-au eliberat actele necesare pentru restituirea vehiculului, circumstanță din care instanța concluzionează că nu au fost constatate impedimente din partea autorității pârâte care să fi împiedicat reclamantul să intre în posesia automobilului său după ridicarea acestuia.

Mai mult, se reține că ingerința în dreptul de proprietate al reclamantului, materializată prin ridicarea, transportarea și depozitarea vehiculului, este prevăzută și reglementată expres de

dispozițiile art. 439 din Codul contravențional, precum și de prevederile Regulamentului privind modul de ridicare, transportare, depozitare și restituire a mijloacelor de transport în cadrul procesului contravențional, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 557 din 18 iunie 2018.

În acest context, instanța reiterează că măsura ridicării și depozitării automobilului reclamantului a fost dispusă în legătură cu constatarea unei pretinse încălcări a regulilor de circulație rutieră, materializată prin întocmirea procesului-verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI06 2960505255392619 din 9 decembrie 2024, prin care lui ***** i-a fost imputată săvârșirea contravenției prevăzute de art. 240 alin. (1) din Codul contravențional.

Din materialele cauzei rezultă că reclamantul nu a contestat procesul-verbal cu privire la contravenție și nici decizia de sancționare emisă în baza acestuia, iar la data examinării prezentei cauze respectivele acte continuă să producă efecte juridice, nefiind anulate în condițiile legii.

Prin urmare, la momentul pronunțării prezentei hotărâri, temeiul juridic care a stat la baza aplicării măsurii de ridicare și depozitare a vehiculului subzistă, procesul-verbal cu privire la contravenție și decizia de sancționare beneficiind de prezumția de legalitate prevăzută de lege.

În continuare, instanța consideră necesar să se expună asupra proporționalității măsurii de ridicare și depozitare a vehiculului, analizând dacă intervenția autorității publice a fost adecvată și justificată în raport cu obiectivele urmărite și drepturile reclamantului.

Conform art. 29 Cod administrativ, orice măsură întreprinsă de autoritățile publice prin care se afectează drepturile sau libertățile prevăzute de lege trebuie să corespundă principiului proporționalității. O măsură întreprinsă de autoritățile publice este proporțională dacă: a) este potrivită pentru atingerea scopului urmărit în temeiul împuternicirii atribuite prin lege; b) este necesară pentru atingerea scopului; c) este rezonabilă. Măsura întreprinsă de autoritățile publice este una rezonabilă dacă ingerința produsă prin ea nu este disproporțională în raport cu scopul urmărit.

Se atestă că scopul ridicării mijloacelor de transport este prevăzut de dispozițiile art. 439 din Codul contravențional, precum și de prevederile Regulamentului privind modul de ridicare, transportare, depozitare și restituire a mijloacelor de transport în cadrul procesului contravențional, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 557 din 18 iunie 2018, și constă în asigurarea securității circulației rutiere, înlăturarea pericolelor pentru interesul public, prevenirea producerii unor consecințe prejudiciabile și garantarea desfășurării corespunzătoare a procesului contravențional.

Prin instituirea acestei măsuri, legiuitorul a urmărit protejarea interesului public în domeniul siguranței traficului rutier, înlăturarea situațiilor care pot afecta circulația normală pe drumurile publice și asigurarea respectării regulilor de circulație de către participanții la trafic. Astfel, ridicarea și transportarea unui vehicul nu constituie o sancțiune contravențională în sine, ci o măsură administrativă cu caracter preventiv și executoriu, destinată înlăturării unei stări de fapt apreciate de lege ca fiind incompatibilă cu exigențele ordinii și siguranței publice.

În speță, măsura ridicării și depozitării automobilului reclamantului a fost dispusă în contextul constatării unei pretinse încălcări a regulilor de circulație rutieră, concretizată prin nerespectarea indicatorului rutier „Oprirea interzisă”, faptă pentru care a fost întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI06 2960505255392619 din 9 decembrie 2024.

În aceste condiții, instanța constată că măsura contestată a urmărit un scop legitim, recunoscut de lege, și anume asigurarea respectării normelor de circulație rutieră și protejarea interesului public privind siguranța traficului.

Sub aspectul substanței dreptului afectat, instanța reține că ingerința produsă asupra dreptului de proprietate al reclamantului nu a avut un caracter definitiv, ci unul temporar,

vehiculul fiind restituit ulterior proprietarului după îndeplinirea formalităților necesare. Prin urmare, măsura aplicată nu a avut ca efect privarea de proprietate, ci limitarea provizorie a exercițiului atributelor posesiei și folosinței asupra bunului, justificată de necesitatea de a înlătura o stare de pericol sau de perturbare a traficului generată de parcarea neregulamentară.

Analizând raportul dintre această ingerință temporară și scopul de utilitate publică urmărit, instanța apreciază că modalitatea concretă de realizare a intervenției a respectat cerințele de proporționalitate. Lipsa notificării imediate a reclamantului la momentul ridicării vehiculului nu conferă un caracter arbitrar sau disproporționat măsurii aplicate. Din circumstanțele cauzei rezultă că, la momentul intervenției agentului constatator, conducătorul auto nu se afla la locul parcării autovehiculului, nefiind posibilă identificarea și înștiințarea sa imediată.

Într-o asemenea ipoteză, sunt aplicabile prevederile pct. 16 din Regulamentul aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 557 din 18 iunie 2018, care reglementează expres situația în care proprietarul sau posesorul mijlocului de transport nu a fost identificat de către agentul constatator la fața locului. Conform acestei norme imperative, autoritatea nu este obligată să stagneze măsura de înlăturare a perturbării traficului, ci are obligația corelativă de a depune la subdiviziunea teritorială a Poliției, în termen de cel mult 3 ore de la momentul ridicării, o înștiințare despre faptul ridicării și inițierea procesului contravențional.

Din moment ce reclamantul a obținut informațiile privind locul depozitării vehiculului (parcarea specializată din satul Trușeni) în urma apelului telefonic redirecționat către subdiviziunile Poliției, instanța reține că mecanismul de evidență și informare ulterioară a funcționat în limitele prevăzute de lege.

În aceste condiții, chiar în absența unui înscris formalizat distinct, sub forma unui proces-verbal separat de ridicare, măsura de constrângere aplicată se circumscrie unei consecințe executorii directe și accesorii a constatării faptei contravenționale de bază.

Instanța constată că Inspectoratul Național de Securitate Publică a acționat în limitele competenței funcționale stabilite de normele incidente, iar ingerința în dreptul de proprietate al reclamantului a fost prevăzută de cadrul legal care reglementează circulația rutieră și măsurile aplicabile în cazul constatării contravențiilor.

Conform art. 16 alin. (1)-(2) Cod administrativ, dreptul discreționar al autorității publice reprezintă posibilitatea acesteia de a opta între mai multe soluții posibile corespunzătoare scopului legii atunci când aplică o dispoziție legală. Exercitarea dreptului discreționar nu permite desfășurarea unei activități administrative arbitrare.

Conform art. 225 alin. (1) Cod administrativ, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. (2) Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: b) a luat în considerare toate faptele relevante; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Prin urmare, prin prisma art. 225 din Codul administrativ, instanța concluzionează că măsura ridicării, transportării și depozitării mijlocului de transport a fost proporțională cu scopul urmărit, fiind aptă să asigure realizarea interesului public, fără a aduce o atingere excesivă, disproporționată sau de natură să afecteze substanța dreptului de proprietate al reclamantului.

Inconvenientele și dificultățile de ordin logistic invocate de reclamant sunt inerente aplicării măsurilor de asigurare a disciplinei rutiere și se circumscriu obligației generale de respectare a normelor de circulație. În acest context, susținerile privind încălcarea garanțiilor legale invocate sunt apreciate ca neîntemeiate.

În aceste condiții, reclamantul nu a probat existența unei ingerințe administrative lipsite de temei legal, iar simpla invocare a unor eventuale vicii de formă în documentarea măsurii de ridicare nu este suficientă pentru a atrage răspunderea autorității pârâte sau pentru a justifica admiterea pretențiilor formulate.

Prin urmare, acțiunea urmează a fi respinsă ca neîntemeiată, întrucât nu s-a demonstrat caracterul ilegal al acțiunilor autorității pârâte în sensul condițiilor cumulative ale răspunderii în contencios administrativ.

Subsecvent, instanța constată netemeinicia solicitării reclamantului din cadrul acțiunii în contencios administrativ privind obligarea autorității publice pârâte la plata unui prejudiciu material rezultat din ridicarea, transportarea și depozitarea mijlocului de transport, pretenția respectivă urmând să fie respinsă, ținînd cont de faptul că acest capăt de cerere este unul accesoriu în raport cu capătul de cerere prin care reclamanta a contestat actul administrativ individual emis de către pîrît, iar în condițiile în care acest capăt de cerere a fost respins, pe cale de consecință urmează a fi respins și capătul de cerere accesoriu reieșind din principiul de drept – ceea ce este accesoriu urmează soarta a ceea ce este principal (*accesorium sequitur principalae*)

Totodată, instanța respinge, în mod subsidiar, și solicitarea de recuperare a cheltuielilor de judecată, formate din taxa de timbru de 200 lei.

În consecință, acțiunea în contencios administrativ înaintată de reclamant se respinge în totalitate.

Reieșind din cele enunțate, instanța învederează că soluția asupra fondului cauzei, de respingere ca neîntemeiată a acțiunii în contencios administrativ, înaintată de *****, este compatibilă cu prevederile articolului 6 § 1 CEDO, fiind prevăzută de art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ.

În conformitate cu art. 224 Cod administrativ al Republicii Moldova, instanţa de judecată,

H O T Ă R Ă Ș T E:

Se respinge acțiunea în contencios administrativ depusă de ***** către Inspectoratul Național de Securitate Publică privind anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

Hotărîrea poate fi contestată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani).

Motivarea apelului se prezintă la instanţa de apel în termen de 30 de zile de la data comunicării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată.

Președintele ședinței,
Judecătorul Gheorghe MÎȚU